

KAIKKI VALTA NEUVOSTOILLE!

„Kun karkotat luonnon ovesta ulos, niin se lentää ikkunasta sisään”... Kuten näkyy, hallitsevat eserrä- ja menshevikkipuolueet joutuvat yhä uudelleen „opettelemaan” tätä yksinkertaista totuutta omakohtaisten kokemustensa pohjalla. Kun kerran ovat ruvenneet „vallankumouksellisiksi demokraateiksi”, joutuneet vallankumouksellisten demokraattien asemaan, niin on tehtävä johtopäätöksiä, jotka ovat velvoittavia kaikille vallankumouksellisille demokraateille.

Demokratia on enemmistön herruutta. Niin kauan kuin enemmistön tahto oli vielä selvittämättä, niin kauan kuin sitä vielä voitiin vähänkään uskottavasti väittää epäselväksi, tarjottiin kansalle „demokraattisen” hallituksen kyltillä varustettua vastavallankumouksellisten porvarien hallitusta. Mutta tämä lykkäys ei voinut olla pitkäaikainen. Niiden muutamien kuukausien aikana, jotka ovat kuluneet helmikuun 27 päivästä, työläisten ja talonpoikain enemmistön, maan väestön valtaenemmistön tahto on käynyt selville muutenkin eikä ainoastaan yleisessä muodossa. Tämä tahto on löytänyt ilmaisunsa joukkojärjestöissä — työläisten, sotilaiden ja talonpoikien edustajain Neuvostoissa.

Kuinka voidaankaan vastustaa kaiken valtiiovallan siirtämistä näiden Neuvostojen käsiin? Se ei merkitse mitään muuta kuin demokratiasta luopumista! Se ei merkitse enempää eikä vähempää kuin että kansalle tyrkytetään selaista hallitusta, joka *tiettävästi* ei voi syntyä eikä liioin pysyä pystyssä *demokraattista* tietä, t.s. todella vapaiden, todella yleiskansallisten vaalien tuloksena.

Niin kummalliselta kuin se ensi silmäykseltä tuntuukin, tosiasiaksi kuitenkin jää, että eserrät ja menshevikit *ovat*

unohtaneet juuri tämän mitä yksinkertaisimman, päivänselvän, kouraantuntuvan totuuden! Heidän asemansa on niin luonnoton, se on sotkenut heidät niin pahasti, pannut heidän päänsä niin pahasti pyörälle, etteivät he kykene „tavoittamaan” tuota kadottamaansa totuutta. Pietarissa ja Moskovassa toimitettujen vaalien jälkeen, Yleisvenäläisen talonpoikaisneuvoston koollekutsumisen jälkeen, Neuvostojen edustajakokouksen jälkeen luokat ja puolueet ovat tulleet esiin kaikkialla Venäjällä niin selvästi, silminnähtävästi ja havainnollisesti, etteivät ihmiset kerta kaikkiaan voi erehtyä näissä asioissa, elleivät he ole menettäneet järkeään tai joutuneet tahallisen erehdyttämisen kohteiksi.

Kadettiministerien tai kadettihallituksen tahi kadettilaisen politiikan sietäminen merkitsee haasteen heittämistä kansanjoukoille ja kansanvaltaisuukselle. Siinä on helmikuun 27 päivää seuranneiden poliittisten kriisien alkusyy, siinä meidän hallitusjärjestelmämme epävakaisuuden ja horjunnan alkusyy. Kansan vallankumouksellisuuteen ja sen demokraattisuuteen vedotaan joka askeleella, joka päivä, vieläpä joka tunti mitä arvovaltaisimpien valtionlaitosten ja edustajakokousten nimissä, mutta samaan aikaan sekä hallituksen yleinen politiikka että erityisesti sen ulkopoliittikka ja varsinkin sen talouspolitiikka — kaikki tämä on itse asiassa vallankumouksellisuudesta luopumista ja kansanvaltaisuuksien loukkaamista.

Tällainen asia ei voi jäädä seurauksitta.

Moisen tilanteen epävakaisuus tulee kiertämättä ilmi milloin minkinlaisessa yhteydessä. Eikä jäärapäisyys ole kovinkaan viisasta politiikkaa. Sysäyksittäin ja hyppäyksittäin asia kuitenkin edistyy siihen suuntaan, että puolueemme jo kauan sitten julistama vallan siirtäminen Neuvostoille tulee toteutumaan.

*Kirjoitettu viimeistään
heinäkuun 4 (17) p:nä 1917*

*Julkaistu heinäkuun 18 (5) p:nä 1917
„Pravda” lehden 99. numerossa*

*Julkaistaan
lehden tekstin mukaan*